

fige en yderligere Indskrænkning — saa vil Eksamen for Sættesskipperne ikke have stort at bethde. Der vil ikke være mange, der indlade sig paa at tage den, og det vil jo ogsaa andre betragte som det heldigste. Men paa dette Punkt skal jeg ikke komme nærmere ind paa denne Paragraf. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til Tingets Velvilje, til den samme Velvilje, som Tinget hidtil har vist i de sidste 30 Aar, hver Gang et Spørgsmaal vedrørende Sømandsforholdene har været under Overvejelse her. Disse pleje at gaa gennem Folketinget til Landstinget; i Aar er det omvendt. Jeg ser imidlertid ikke, at den Stikkelse, hvori Forslaget nu foreligger fra Landstinget, paa nogen som helst Maade kan hindre os i at gøre afvigende Anstuelser gældende i sikker Forventning om, at Sagen skal kunne føres igennem. Men det ønsker jeg fastholdt, at hvis det ikke er Deres Mening væsentlig at saa den danske Sømand, der skal være næringsdrevende, og som skal hævede vort Flaags Værd om Lande, løftet, ej blot paa det rent tekniske, faamæssige Omraade med Hensyn til det allernødtørftigste for at føre Skib, men ogsaa paa andre Omraader i det hele med Hensyn til hans aandelige Uddannelse, saa bliv ved det gamle, saa er det ikke værdt at røre ved dette her. Jeg haaber, at det er Meningen, og at der under den følgende Behandling af Loven skal komme en gensidig Forstaelse frem.

Bluhme: Ja, den ærede sidste Taler, som har et saa høfdiat Kendskab til denne Sag, har jo udtalt sig saa udførlig og givet en saa grundig Kritik af Lovforslaget, at der ikke kan være meget at tilføje. Jeg skal derfor kun tilføje et Par Bemærkninger, idet jeg først maa udtale min Glæde over, at dette Lovforslag er fremkommet, og mit Haab om, at det maa finde velvillig Fremme her i Tinget. Det er ligeledes vistnok med Tilfredsstillelse, at alle se, at Regeringen i denne Sag har stillet sig paa samme Maade, som den almindelige Mening vilde have gjort saa vel i Salen her som udenfor, nemlig i Kjøbenhavn. Som allerede bemærket af den foregaaende Taler, har vor Sømandsstand et godt Navn Verden over, og den har erhvervet det under de Forhold, der paa naturlig Maade have udviklet sig her i Landet. Den indtager som Sømandsstand og som kundskabsrig Sømandsstand et højt Standpunkt blandt Nationerne, og jeg haaber, at den skal kunne vedblive dermed. Det maa jo

være Meningen med dette Forslag, at man under de forandrede Skibsfartsforhold, som nu herske, vil søge at støtte den i dens Bestræbelser i saa Henseende. Jeg vil bede ærede Medlemmer ved Bedømmelsen af dette Forslag at lægge Mærke til, som for Næsten allerede fremhævet, at Forandringerne i Udviklingen af Skibsfarten nødvendigvis er en Forandring i Eksamensforholdene. Der stilles rundt omkring i Landene Forordninger ikke alene til selve Landenes Indvaanere eller Sømandsstand, men man fordrer ogsaa af Naboerne, at de skulle vaage over, at Sømandsstanden udvikles paa en saadan Maade, at Gods og Liv kan betros de Folk, der gives Skib at føre. I Fortiden var det jo den praktiske Skole, der gav Skibsførerne, nu om Stunder er det ogsaa for saa vidt den praktiske Skole, som det væsentlig er ved Dampskibsfarten, der udvikles. Men hvis man vil drage en Sammenligning mellem Fortidens Skibsførere og Nutidens, saaledes som de ville blive, efterhaanden som Dampskibsfarten udvikles, kan man sige, at hvis man tog Fortidens Skibsførere fra deres Sejlskibe og satte dem ombord i et hvilket som helst Dampskib, vilde de kunne føre Skibet over Havet med Sikkerhed og Dygtighed. Hvis man derimod tog en af de Skibsførere, som ville blive uddannede fremtidig, efterhaanden som Dampskibsfarten bliver den ene-raadende, saa kunde man komme i det Tilfælde, at en Skibsfører for et Dampskib vilde være aldeles hjælpeløs under kritiske Forhold, naar han sættes om Bord i et Sejlskib. Jeg tror, at den ærede Marineminister vil indrømme Rigtigheden heraf. Derfor mener jeg ogsaa, at man maa tage Hensyn hertil. Det er særlig § 4 i det foreliggende Lovforslag, jeg sigter til. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der efterhaanden som Sejlskibsfarten aftaager og maa aftage, medens Dampskibsfarten tiltager, maa lægges særlig Vægt paa, at de Mænd, der skulle føre Skib, udvikles saaledes, at de kunne tilfredsstille de fremadstridende Forordninger, og det forekommer mig ikke, at der i de Forordninger, der stilles til Eksamen, er taget tilstrækkeligt Hensyn i saa Henseende. Praktisk Sømandsstand vil efterhaanden være udsat for at forvinde paa Dampskibene, og som Regel kan det siges, at den Mand, der farer med et Dampskib i fast Rute over Havet, vil være stillet omtrent som den Mand, der farer med en stor Omnibus. Der stilles væsentlig forskellige Krav i den Henseende, men selv om de ikke kunne opnaa den store praktiske Sømandsdygtighed, som Fortidens Sømand kunde saa under de langt vanskelige og mindre Forhold, bør